

OLGA VAN DER MEER

Liefdesvlinders

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

1

‘Wauw!’ De stem van de vijfjarige Annika Achterberg klonk vol ontzag.

Haar moeder Barbara wierp een vertederde blik op haar. Peter Pan was al heel lang de favoriete tekenfilm van Annika en nu ze in een soort kabelbaan door de film heen vlogen, kwam voor het kleine meisje een droom uit. Helaas duurde het ritje maar kort, veel te kort in vergelijking tot de tijd die ze in de rij hadden staan wachten.

‘Ik vond er niets aan,’ beweerde Lars van acht baldadig.

‘Nietes, het was prachtig.’ Annika spreidde haar armpjes zo breed mogelijk, om aan te geven hoe mooi het wel geweest was. ‘Ik wil nog wel een keer.’

‘Nee hè, pap, nu gaan we in die achtbaan toch!’ schreeuwde Lars meteen.

Niels Achterberg lachte. ‘Maak je niet druk, jongens. We zijn hier pas een paar uur en we hebben nog twee dagen de tijd. We gaan echt alles doen wat jullie willen.’ Hij sloeg zijn arm om Barbara’s schouders en zo slenterden ze achter hun opgewonden kinderen aan.

‘Waar zijn Brenda en Harm eigenlijk?’ infor-

meerde Barbara, doelend op haar zus en met haar vriend.

‘Die gingen iets drinken,’ wist Niels. ‘Ik geloof dat ze dit nogal kinderachtig vinden.’

‘Ja, hallo! Dit is Disneyland, dat is bedoeld voor kinderen,’ lachte Barbara. ‘Hoewel ik zelf ook bijzonder geniet en zo te zien geldt dat voor alle volwassenen die ik hier zie lopen.’

‘Ik heb het ook enorm naar mijn zin,’ gaf Niels toe. ‘Ik wist niet dat het zo leuk zou zijn.’ Hij bestudeerde de plattegrond en het programmaboekje dat hij in zijn handen had. ‘Over een kleine twintig minuten begint er een show met Donald Duck en Micky Mouse, zullen we daarheen gaan? We zitten daar nu vlakbij.’

‘Goed, maar moeten we Brenda en Harm dan niet even waarschuwen? Tenslotte zijn we hier met zijn allen, het is niet leuk als je elkaar de hele dag niet ziet.’

‘Als jij in de rij gaat staan, loop ik snel naar het restaurant,’ besloot Niels met een blik op de plattegrond. Als taxichauffeur had hij een goed ontwikkeld richtingsgevoel. Barbara zou waarschijnlijk vier keer verkeerd lopen en een uur lang dwalen voor ze uiteindelijk bij toeval het restaurant zou vinden.

Ze riep de kinderen bij zich en opnieuw sloten ze zich aan achter een lange rij. Dat was wel jammer, peinsde Barbara. Voor iedere attractie moesten ze steeds zo lang wachten dat de kinderen er rusteloos van werden. Het viel niet mee om ze een beetje kalm te houden als het lang duurde voor ze ergens in konden, want Lars en Annika waren behoorlijk uitgelaten nu ze eindelijk in het wereldberoemde park waren.

Nachten van tevoren hadden ze al niet kunnen slapen bij het vooruitzicht, en de lange autorit met de twee kinderen op de achterbank was een beproeving geweest. Ongeveer iedere tien minuten hadden ze gevraagd of ze er al bijna waren, tot Barbara er stapelgek van werd. Maar het was alle stress en ongemak dubbel en dwars waard, besloot ze in gedachten. Het park zag er fantastisch uit en ze genoot van iedere minuut die ze hier was.

Net op het moment dat de deuren van de hal waar de show gegeven zou worden, zich openen en het publiek naar binnen dromde, kwam Niels aanlopen met Brenda en Harm in zijn kielzog.

‘Net op tijd,’ zei Barbara. Ze kneep haar zus

even in haar arm. ‘Vind je het hier ook niet fantastisch?’

‘Hm, het gaat. De drukte valt me eerlijk gezegd enorm tegen. Bij die reportage die laatst op tv was wekten ze de indruk dat je overal zo door kunt lopen,’ antwoordde Brenda.

‘Die reportage is vast niet gemaakt tijdens een schoolvakantie,’ grinnikte Niels. ‘Wat dat betreft hadden jullie beter op een ander tijdstip kunnen gaan, tenslotte hebben jullie geen kinderen.’

‘Nu jullie toch gingen leek het ons leuker om samen te gaan. Tenslotte is dit een park waar je een keer geweest moet zijn, maar ik moet zeggen dat ik leukere vakanties heb meegemaakt.’ Brenda trok een ontevreden gezicht en Barbara hield met moeite een hatelijke opmerking binnen.

Het was niet gauw goed bij Brenda. Zij en Harm leidden een echt yuppenbestaan, met allebei een glanzende carrière, allebei een dure auto, verre vakanties en een riant huis. Toch vond Brenda altijd wel een reden om ergens over te klagen.

Dankzij de drie modezaken waar Barbara eigenaresse van was, hadden zij het financieel gezien ook heel erg goed, maar Barbara hield

zich niet zo bezig met materiële zaken. Als ze maar gezond waren en het goed ging met hun kinderen, dat vond ze veel belangrijker. Ze vormden met zijn vieren een hecht gezin, maar niet traditioneel. Barbara, die ooit begonnen was met het verkopen van kleding in een marktkraam, had in de loop der jaren een succesvol bedrijf opgebouwd. Inmiddels bezat ze drie goedlopende kledingwinkels en plannen voor een vierde zaak waren in de maak. In al haar winkels had ze goede, betrouwbare filiaal-leidsters en verkoopsters, toch maakte ze zelf ook lange dagen. De inkoop en administratie deed ze zelf en daarnaast had ze alle touwtjes van haar winkels strak in handen. Niels werkte parttime als taxichauffeur. Hij draaide drie avond- en nachtdiensten per week en nam het leeuwendeel van de opvoeding en verzorging van Lars en Annika op zich. Voor de huishoudelijke klussen hadden ze een werkster die twee ochtenden per week kwam en koken deed Barbara het liefst zoveel mogelijk zelf, al schoot dat er dan nogal eens bij in. Het was een druk bestaan, maar ze zou het niet anders willen. Zeker nu Lars en Annika allebei hele dagen naar school gingen, liep alles gesmeerd binnen hun gezin. In de baby- en peutertijd

van hun twee kinderen was het een stuk moeilijker geweest. Dat waren echte tropenjaren, vooral omdat ze toen nog volop bezig was met het opzetten van haar bedrijf. Nu plukten ze daar echter de vruchten van.

Barbara en Niels waren goed op elkaar ingespeeld en deden allebei wat hun voorhanden kwam, zonder gezeur wiens beurt het was om de vaatwasser leeg te ruimen of geklaag dat de één het zwaarder had dan de ander. Ze maakten zich nooit druk om zulke kleinigheden, dat vonden ze zonde van de tijd.

De zaal was volgestroomd en de lichten werden gedoofd. Barbara zag dat Brenda nog even snel een spiegeltje uit haar tas haalde en haar kapsel en make-up inspecteerde voor de show begon. Ze grinnikte hardop. Typisch Brenda. Stel je voor dat Donald Duck haar zou zien terwijl haar haren in de war zaten!

Samen met de kinderen lachte en genoot ze van de capriolen die de Disneyfiguren uithaalden. Annika zat met grote, stralende ogen gebiologeerd naar het toneel te staren. Ze vond het fantastisch om de tekenfilmfiguren van de televisie in het echt te zien en was nog te klein om te beseffen dat er mensen in die pakken zaten. Voor haar kwam de wereld van Disney

hier echt tot leven.

‘Hier maken ze de films die ik thuis heb,’ vertelde ze aan Harm toen ze na afloop van de show tussen de andere mensen door naar buiten schuifelden.

‘O ja?’ zei hij.

Annika knikte heftig. ‘Natuurlijk. Ze wonen hier toch!’ riep ze uit.

‘Begrijp dat dan, Harm,’ lachte Barbara.

Er kon bij haar zwager echter geen lachje af. Hij haalde zijn schouders op en wendde zich tot Brenda. Barbara maakte een grimas naar Niels, die haar met zijn ogen beduidde dat ze beter haar mond kon houden. De humorloze, zakelijke Harm werkte op haar meestal als een rode lap op een stier. Normaal gesproken zagen ze elkaar niet vaak, omdat ze het allebei te druk hadden, maar Niels vreesde dat drie dagen in elkaars gezelschap het slechtste in hen naar boven haalde. Misschien was het toch niet zo’n goed idee geweest om met zijn allen deze trip te maken. Brenda had totaal niets met kinderen, zelfs niet met haar eigen neefje en nichtje. Harm, die zestien jaar ouder was, had weliswaar twee inmiddels volwassen kinderen uit zijn eerste huwelijk, maar die had hij amper gezien toen ze

klein waren. Zijn carrière had altijd voorop gestaan.

Niels keek op zijn horloge en constateerde dat het een uur voor sluitingstijd was.

‘Zullen we gaan eten?’ stelde hij voor. ‘Als het hier straks dichtgaat is er natuurlijk geen doorkomen aan in de restaurants, nu is het misschien nog redelijk rustig.’

Zijn voorstel leidde tot hevige protesten van de kinderen, maar Barbara was het meteen met hem eens. ‘En jullie gaan vroeg naar bed,’ voegde ze daar op besliste toon aan toe. ‘Anders zijn jullie morgen te moe om weer naar het park te gaan.’

Lars en Annika berustten in hun lot. Ze wisten dat het weinig nut had om tegen hun moeder in te gaan.

‘Maar gaan we dan morgen weer? Heel vroeg?’ informeerde Lars smekend.

‘Morgen én overmorgen,’ beloofde Niels terwijl hij even door het warrige haar van zijn zoon streek. ‘Kom op, nu gaan we hamburgers en patat eten!’

‘Joepie, met een milkshake!’ riep Annika uitgelaten.

Brenda trok nuffig haar neus op. ‘Hamburgers en patat? Dat is niet echt mijn idee

van een avondmaaltijd.'

Ze waren inmiddels naar de uitgang van het park gelopen, waar zich een centrum bevond met allerlei winkeltjes en diverse eetgelegenheden, van eenvoudig tot zeer exclusief.

'Zullen we naar dat restaurant gaan?' wees Harm.

Barbara schudde haar hoofd. 'Ik ga met twee vermoeide, drukke kinderen echt niet in een duur restaurant zitten, dan ben ik alleen maar bezig om ze op hun stoelen te houden. Dit soort gelegenheden is gericht op volwassenen, ook wat de menukeuze betreft.'

Harm trok een ontevreden gezicht. 'Ik wil wel een behoorlijke maaltijd.'

'Dan gaan jullie daar toch samen heen?' loste Niels dit simpel op. 'We zijn tenslotte niet verplicht om aan elkaar te blijven hangen. Ieder is vrij om te doen waar hij zin in heeft.'

'Oké dan,' stemde Brenda haastig toe. 'Zien we jullie straks nog in het hotel?' Ze keek vragend naar Barbara.

'Wij zijn op onze kamer, kijk maar of jullie nog zin hebben om daarheen te komen,' antwoordde die.

'Er is anders straks nog een show hier in het centrum die ik wil zien. Om negen uur, geloof